

vadným. Zakládá-li však činnost obžalovaného skutkovou povahu zmíněného zločinu, nemůže přicházeti již v úvahu čin méně trestný, přešpek §u 312 tr. zák., i je stížnosti odňata půda pro uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. Neodůvodněnou je konečně stížnost, pokud opírajíc se o důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., namítá, že slabý klacek nelze považovati za zbraň a že tudíž nalézací soud, použiv vyšší sazby §u 82 tr. zák., vybočil ze svého práva trestného. Předně nekryje se tvrzení stížnosti se zjištěními rozsudku, tvrdí-li, že klacek byl slabý, poněvadž to z rozsudku není vidno. Každým způsobem však dlužno klacek označiti ve smyslu §u 82 tr. zák. za zbraň, poněvadž se hodí stejně jak k útoku, tak i k obraně proti člověku a jest způsobilý ohroziti jeho tělesnou bezpečnost, a ježto § 82 tr. zák. nemá na mysli jen zbraně smrtící nebo zbraně v technickém slova smyslu. Stačí vůbec každý předmět, jenž je způsobilý sesílití útok, směřující proti vrchnostenské osobě a ohroziti tělesnou její bezpečnost.

Čís. 489.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Lhostejno, zda ten, kdo předměty potřeby podloudně přes hranice dopravuje, jest jich vlastníkem či přepravuje-li je pro osobu třetí.

Likéry jsou předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 23. června 1921, Kr I 902/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. září 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá stížnost proti odsuzujícímu výroku, že likér, který vezl obžalovaný přes hranice, nenáležel jemu, nýbrž jistému říšskému Němci, jenž obžalovaného zjednal k odvezení koupeného likéru. Než okolnost tato je s hlediska zákona naprosto nerozhodna. Dle § 2 zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. dopouští se přestupku, pokud se týče přečinu nebo zločinu, podle ceny vyvážených věcí, ten, kdo dopravuje předměty potřeby do ciziny bez potřebného povolení. Používaje všeobecného výrazu »doprava«, chce zákon svým ustanovením zachytiti veškerou podloudnou přepravu předmětů potřeby z tuzemska do ciziny, jakkoli a kýmkoli předsevzatou a nezáleží proto na tom, je-li ten, kdo předměty podloudně přepravuje, vlastníkem jejich či přepravuje-li je pro osobu třetí, poněvadž zákon v té příčině nerozeznává. Nezávažno je též, že obžalovaný v době, kdy ho zmíněný cizinec najal, nevěděl ani, do které vesnice má likér převézt, poněvadž rozhodno jest zjištění, že jej chtěl převézt přes hranice do ciziny. Obranou, že nevěděl, zda jedná proti zákonu, uplatňuje obžalovaný omyl nikoli rázu skutkového, nýbrž povahy právní, který

však dle zákona (§§ 233, 238 zák.) neomlouvá, poněvadž ku trestnosti skutku se nevyžaduje, by si obžalovaný byl uvědomil, že páchá čin dle zákona trestný, ježto neznalostí zákazu vysloveného byť i zákonem speciálním nelze se nikomu brániti. Neodůvodněnou je též výtká, že by v tomto případě nešlo o předmět potřeby. Stížnost míní, že úmyslem zákona bylo, stíhati vývozce předmětů potřeby všeobecné, jako mouky, cukru a pod., nikoli však předmětů přepychových, jakými jsou likéry. Než, hledíc k tomu, že v §u 1 zákona o podloudném vývozu je co do významu předmětů potřeby poukázáno k § 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., dlužno otázku řešiti pouze s hlediska posléze citovaného zákona. Dle §u 1 tohoto zákona rozumějí se pak pod předměty potřeby věci movité, sloužící přímo neb nepřímo životním potřebám lidí a domácích zvířat. Na náležitost nezbytnosti, větší neb menší potřebnosti, užitečnosti neb účelnosti, jemnější neb hrubší jakosti toho kterého předmětu neklade se důraz, nýbrž rozhodným je jen, slouží-li předmět ten vůbec životním potřebám lidí. To nelze popírati ohledně likérů, byť i jich snad pro jejich vyšší cenu užívaly po výtce jen třídy zámožnější, poněvadž tím nepozbývá jich spotřeba pro obyvatelstvo veškerého významu. Dle toho bylo by lze z §u 1 citov. zákona vylučovati jen takové předměty, dříve přepychové, které nejsou s to, aby sloužily životním potřebám lidí vůbec.

Čís. 490.

Soud porotní smí dáti porotcům otázky dodatkové pouze tenkrát, když tvrzené okolnosti, předpokládajíc, že jsou pravdivy, skutečně odpovídají zákonným znakům dotyčné okolnosti trestnost vylučující.

Beztrestnost dle §u 2 lit. g) tr. zák. nelze přiznati tam, kde hodnota statku obětovaného je nepoměrně vyšší než hodnota statku zachráněného.

(Rozh. ze dne 23. června 1921, Kr I 33/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského porotního soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. listopadu 1920, jímž byla obžalovaná dle §u 334 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin zavraždění dítěte dle §u 139 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 6 a 10 (správně jen čís. 6) §u 344 tr. ř. Vytýká, že soud porotní, připustiv neprávem otázku dodatkovou, znějící na neodolatelné donucení dle §u 2 lit. g) tr. zák., porušil ustanovení §u 319 tr. ř. a zavinil tím zmatečnost rozsudku dle čís. 6 §u 344 tr. ř. Stížnost jest odůvodněna; obhájce obžalované navrhl při hlavním přelíčení, aby byla porotcům dána otázka dodatková dle §u 319 tr. ř. a §u 2 lit. g) tr. z. s odůvodněním, že obžalovaná jednala ze strachu před rodiči, zvláště před otcem, který jí činil výčitky pro její popírání těhotenství. I když je správné, že se obžalovaná takovýmto způsobem